

vises stor Letsindighed ikke mindst, naar det gælder den Slags Ting. Det gamle Ord, at det er bedre at forebygge end at helbrede, gælder ogsaa her. Derfor er efter min Mening de Bestemmelser, som handler om forebyggende Foranstaltninger, Kapitlerne 1, 2 og 5, de vigtigste. Der findes jo endnu Mennesker, selv om det heldigvis efterhaanden bliver færre, der udviser stor Letsindighed, og selv om — det kender de Folk, der har med disse Forhold at gøre ude i Landkommunerne — deres Letsindighed er paavist, og der er paabudt dem Forsigtighed, er de meget utilbøjelige til at træffe de Foranstaltninger, som er paabudt, og den Slags Folk er der ingen, der er interesseret i at holde Haanden over. Paa den anden Side maa man efter min Mening heller ikke hverken vedtage eller opretholde Bestemmelser, som Folk i Almindelighed finder urimelige. Jeg skal derfor udtale min Paaskønnelse af, at det Spørgsmaal, som den højtærede Justitsminister ogsaa omtalte, vedrørende de snævre Skorstene nu vil blive ordnet og ordnet paa den Maade, at de snævre Skorstene bliver tilladt. Dette har tidligere været et Stridsspørgsmaal, og det var Uenighed med Hensyn til det Spørgsmaal, der fik Lovforslaget til at strande, da det sidst var til Revision, nemlig i Samlingen 1902—03, idet man fra Forsikringssekskabernes Side ikke var tilbøjelig til at gaa med til at tillade disse snævre Skorstene. Nu har man ræsonneret som saa, at det er ikke muligt i Længden at modsætte sig denne Reform, og man er derfor gaaet med til at tillade dem. Jeg tror ogsaa, at dette er fuldt forsvarligt. Efter min Mening er disse snævre Skorstene mindst lige saa solide som de gamle vide, og jeg ved adskillige Fagmænd, som har udtalt, at efter deres Formening er de stærkere end de gamle. Det ligger i, at man kan faa bedre Forband frem i Muren i de snævre Skorstene end i de vide. For øvrigt skulde der ikke kunne blive stor Uoverensstemmelse mellem de to Parter, som er interesserede i dette Lovforslag, Brandforsikringssekskaberne paa den ene Side og de forsikrede eller Befolkningen paa den anden Side. Vi maa huske paa, at til syvende og sidst har de jo dog de samme Interesser. Brandforsikringssekskabernes bestaar af de forsikrede, altsaa af Befolkningen selv, og det er Befolkningen, der til sidst maa betale, hvad Ildebrandene koster, nemlig gennem Forsikringspræmierne.

Jeg vil udtale min Glæde over, at den gamle Form for Brandsyn eller, som vi

almindeligvis kalder det paa Landet, Skorstenssyn nu forsvinder, og jeg vil tilføje, at det er ikke en Dag for tidligt. Saaledes som Forholdene er nu, kommer Brandsynet to Gange om Aaret i højtideligt Optog, bestaaende af — jeg havde nær sagt: den kongelig udnævnte — Brandfoged og et Par af Sognets gode Mænd, som vandrer rundt fra Gaard til Gaard, fra Hus til Hus, og hverken de selv eller andre ved i Grunden, hvad de skal foretage sig. Det, der skal gøres, er gjort; det har den kommunalt ansatte Skorstensfejer allerede udført. Paa den anden Side kan de heller ikke tage sig Opgaven let, for hvis det viser sig, at der er noget i Vejen det ene eller det andet Sted, er Brandfogeden sikker paa at faa en Bøde. Jeg oplevede endda ved en Ildebrand, at vedkommende, som holdt Forhør, udtalte, at vi skulde helst have givet Brandfogeden en Bøde, for det hørte sig da til, naar der var en Ildebrand. Jeg er meget glad ved, at denne Form forsvinder, for, som sagt, hverken de, der gaar og syner Skorstene, eller Folk i Almindelighed tager den Opgave alvorligt. Men jeg maa protestere, naar den højtærede Justitsminister udtaler, at de skænker de „små sorte“ større Opmærksomhed end de sorte Skorstene. Det er rigtigt, hvis vi gaar lidt tilbage i Tiden. Da vidste Folk godt, hvad det var, disse Skorstenssyn skulde have, nemlig Dramme, mindst en Dram for hver Skorsten, og var der flere Skorstene paa Huset, skulde der altsaa ogsaa flere Dramme til. Paa den Maade kunde de jo ikke overkomme alting i Løbet af en Dag, men Tiden var ikke saa kostbar. Den Tid er forlængst forbi; den Opgave har de ikke længere, det kan jeg forsikre den højtærede Justitsminister om. Men jeg deler hans Glæde over, at den gamle Form forsvinder; det er noget, der hører Fortiden til.

Efter den grundige Behandling, Lovforslaget har faaet i Landstinget i Løbet af de sidste to Aar, foreligger det nu i en Skikkelse, som jeg synes vi i det store og hele kan være tilfredse med, og jeg vil udtale mit Haab om, at det maa lykkes at faa Loven gennemført i indeværende Rigsdagsamling. Der er dog nogle faa af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, som jeg gerne vil knytte nogle Bemærkninger til.

I Kapitel 1, § 3, er der en Bestemmelse om, at i straaetækte Bygninger, der tjener til Opholdssted for Mennesker eller Dyr, skal der, for saa vidt Døren ikke er anbragt i en Spidsgavl, foretages Sikring af Taget derover. Det er efter min Mening en ganske udmærket Bestemmelse, og jeg kunde ønske,